

Những Lá Thư

TÔN THẮT DUY
SAN DIEGO, XUÂN 95

Những lá thư từ trại tỵ nạn là những lá thư dài và ướt át hơn cả. Có ngày tôi viết tới sáu lá thư cho người yêu ở lại Sài Gòn quanh quẩn chuyện nhớ thương, ray rứt. Hầu như quá khứ là chủ đề nóng bỏng nhất trong đời tỵ nạn. Những ly cà phê, mấy gói thuốc lá và liên tiếp những chai rượu trắng đưa tôi và mấy thằng bạn cùng hoàn cảnh về với quê hương, người tình và gia đình. Kể thật lạ. Mới tháng trước đây tôi hăm hở, tôi quyết tâm ra đi, tôi dứt khoát bỏ lại đằng sau ba mẹ, gia đình, xóm giềng và cả người vợ sắp cưới. Giờ này đây, sao tôi yếu đuối quá. Có lần nhậu say bí tử đến nỗi tôi đi điều thuốc lá đang hút dở vào đùi, vào bắp tay cháy khét mà vẫn không có một cảm giác gì cả. Cũng may, những ngày “vui” như thế không kéo dài bao lâu. Sau năm tháng ở trại tỵ nạn, tôi bỏ lại đằng sau những kỷ niệm đáng nhớ để lên đường đi Mỹ.

Trong mấy năm đầu ở Mỹ, tôi vẫn tiếp tục viết thư về gia đình, về người yêu ở lại. Có bận rộn thì cứ gì đấy, tôi cũng đều tay những lá thư về quê nhà. Có điều những trang thư bắt đầu thâu ngắn lại. Những ý tưởng lãng mạn, những kỷ niệm cũ dần dần ít được nhắc nhở. Thay vào đó là mấy mẫu chuyện vui buồn xứ Mỹ có thêm bớt chút đỉnh cho thêm phần thi vị. Lúc này cái khuynh hướng lạc quan đang thắng thế trong tôi. Tôi nhìn sự việc với con mắt cởi mở hơn, thông cảm hơn. Tôi vui với cái hay,

cái đẹp. Những chuyện không vui tôi cố tìm lời giải thích và tin rằng nó chỉ tạm thời, sẽ qua đi. Phong thư trong giai đoạn này thỉnh thoảng có kèm theo mấy tấm hình màu chớp nơi tôi ở – cái apartment hai phòng ngủ ở khu vực toàn là người thiểu số như tôi. Có khi những lá thư này được ôm ấp bởi những sấp vải satin đen với mấy cục xà phòng thơm mỗi khi tôi có được tí tiền còm trong túi do việc học của tôi – student loan. Ấy là lúc tôi mặc sức vẽ vời những bức tranh đẹp về quê hương thứ hai này. Làm sao gia đình tôi và người tình không vững tin vào một ngày mai nơi tôi? Tôi đâu phải chỉ nói và viết suông phải không bạn? Tôi đang làm việc thật sự (đi học lại), và đang có kết quả (đã vay được tiền), phải thành công chính phủ mới dám cho vay tiền chứ: đó là điều gia đình và người yêu tôi hoàn toàn tin vào, không một chút thắc mắc (thật ra tôi lúc nào cũng tin như thế).

Tôi càng lạc quan thì cái lạc quan lại rủ nhau tới. Hai năm sau khi tôi tới Mỹ, tôi nhận được tin người yêu tôi đã vượt biên đến bờ tự do. Tôi còn nhớ hôm đó tôi vừa mới từ trường trở về nhà cơm chiều. Đang loay hoay dưới bếp nấu ăn cho mấy thằng bạn cùng phòng trọ – phiên tôi hôm ấy, cô em gái tôi điện thoại lên từ Stockton. Cô bảo người yêu tôi đã vượt biên và đến Singapore tuần rồi, có gửi tấm postcard cho tôi. Tự nhiên

tôi tin ngay và bình tĩnh ra xe phóng về Stockton. Trên đường xa lộ hôm ấy, niềm vui sắp gặp lại nàng từ từ xâm lấn và chẳng mấy chốc tràn ngập lòng tôi. Tôi thật không ngờ những lá thư lạc quan của tôi có khả năng thúc đẩy người yêu mạnh mẽ đến nỗi nàng bỏ luôn gia đình và quê hương đằng sau.

Kể từ hôm ấy, những lá thư của tôi bắc đầu như con sông rẽ nhánh: một nửa tiếp tục bay về Việt Nam và phần kia rủ nhau về Singapore rồi Indonesia theo gót người tình. Giai đoạn này tôi lại đến phiên được đọc những lá thư lạc quan từ trại tỵ nạn. So với những năm tháng ở Macao, tôi thấy tôi thua xa nàng. Nàng lạc quan hơn cả tôi, có khi còn khuyên tôi vững tin vào tương lai trong khi tôi bắt đầu lung lay với nền kinh tế xuống dốc, tin hãng xưởng sa thải nhân công và ngày ra trường đã gần kề. Đã có khi tôi tưởng tượng ra cái cảnh nàng qua đây tôi sẽ cưới nàng, sẽ có con và sẽ phải nằm nhà lãnh trợ cấp thất nghiệp. Tuy vậy, những ý tưởng này chỉ thoáng qua đôi khi thôi. Tôi dành phần thời gian còn lại để hoàn tất việc ra trường trong năm ấy.

Rồi nàng đến Mỹ một tháng sau khi tôi tốt nghiệp. Sau mấy ngày vui hội ngộ, hai đứa tôi bắt đầu đối diện với thực tế lạnh lùng của xứ Mỹ: job, job, job. Chiếc xe Datsun cũ kỹ nhận lãnh trách nhiệm đưa chúng tôi đi qua mấy thành phố của Cali để tìm miếng cơm manh áo. Hai đứa tôi cũng quyết định làm lễ cưới ngay vì mối tình chúng tôi đã chín mùi như cây mai vào mùa xuân phải đơm hoa. Số tiền trong ngân hàng của tôi còn vồn vện đủ để tổ chức một bữa tiệc bỏ túi với khoảng vài chục bạn bè và người thân. Tuần trăng mật “tại chỗ” kéo dài đúng hai ngày thì tôi

(xem tiếp trang 151)